

REGELŐ.

Pesten vasárnap július 31^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZELÉS.

Egy nyolczvan éves asszonyság vallomásai.

(Franczia szerint.)

Ismét uj év lön, 's valamint sok másoknak, nekem is számos látogatást kelle tennem; többek közt anyám barátnéjánál is. Ezen asszonyság iránt azon tiszteletet éreztem magamban, melyet a' tisztes aggkor szokott bennünk gerjeszteni (Rode asszonyság élete 80-ik évében állott); sok hálával tartoztam azon jósága és kimélete iránt, melyet hozzám mindig mutatott, 's ezen felül valami megfejthetlen bájt találtam az éltes asszonyságban.

Rode asszonyság meleg érzelemmel, birt, melyet sok éve el nem törülhettek, 's olly szellemmel, melly egy élénk emlékezet által is még ama különös érdemre számolhatott, hogy életét sokáig és a' nagy világban élte. Azzal semmi esetre nem birt, mit mi tökélyes nevelésnek nevezünk; az ő kora az asszonyi nemnek általában nem sok ismeretet engede-meg, sőt talán az éles elmék is szűkebbek voltak akkor. Nekik az akkori nagy írók olvasása adott némi lelket és kelemet, melyet már nem találunk, 's melyet csak az akkori írók hódolataiból ítélhetünk-meg. Ezen keveréke a' komolyságnak és semmiségnek náluk furcsa szabálytalanságokat szültek; lehete látni asszonyokat, kik jó izlésök, de soha vagy igen ritkán jó műveik által lettek hiresekké. Az őket meghaladó férjfiak viszhangjai levén, megelégedtek, hogy azokat csudálhassák, a' nélkül, hogy próbát tettek volna velek a' pálmáért versenyt futni; 's azért jobban is szeretettek mint mi; akarták ugyan őket bírakká, de nem versenytársaikká fogadni; az izlést oda engedék nekik, de nem a' talentumot. Innét, mint hiszem, több boldogság és életkellem következék, mivel a' mi szerepeink meghatározottan voltak kitűzve; hagytak minket uralkodni, mert jól tudták, hogy csak rabszolgálok vagyunk; kezünkbe adák a' királyi pálczát, de nem bocsáták azért lánczaikat; jobban szerettek minket, de kevesebbé becsültek.

Rode asszonyság az ő emlékezeteivel, még jókora jövedelmével és ismert nevével mindenek ítélete szerint tiszteletre méltó vala; engem érzés- és kifejezés-módja's tanácsadásai által, mellyeket mindig azon vágygyal adott, hogy róla meggyőzni kívánt, nyert-meg, 's tett magához hajlandóvá.

Minden nagy korra mutatott nála; háza ó volt; kapusa, sőt sipjának csengő és elnyújtott hangja is, mellyet minden látogatónak megérkezésekor hallatott, régiségre mutatott. A' bútorok félszázad óta nem változtattak; cselédei vele öregedtek-meg, 's engem egy öreg komornyik jelentett-be, ki mindig tiszteletteljes mosolylyal fogadott, 's lépéseit, mennyire lehete, kettőzteté, midőn urnéjának nagy hálóteremébe vezetett.

Rode asszonyság számos családjától vala körülvéve 's három nemzedék forgott nagy karszéke körül. Gyengédséggel fogadott, 's az első szokással bevett bókولات után gyermekei, kikre más házi foglalatosságok vártak, magunkra hagyván széket közelebb tolám hozzá 's csevegtünk. A' nála tett látogatást utódomnak hagytam készakarva, mivel hosszabb ideig akartam nála mulatni, mintsem a' hideg udvariság megkívánta.

Mulatozásunk tárgya nem a' legujabb opera, nem dalszínészeink értéke volt; mert ő 40 év óta nem látogatott játékszint; éppen olly kevéssé volt tárgyunk a' legujabb román, mert attól visszaborzadt volna; nem is a' legujabb divat, mert ő 1790-ki szerint öltözött, 's az abroncs-szoknyán kívül a' XV. Lajos uralkodása alatti izlés példaképéül szolgálhatott volna. 80-dik évében az ember már nem gondol az ujra; mert az öregekre nézve csak egy idő van — az elmult. Részvéttel kérdezett az iránt, a' mi tetszésemre volna, 's finom megjegyzései közé keserűség nélküli hasonlításokat szőtt arról, mi nem volt többé, azzal, mi keletkezett; ironiája szelid 's minden megjegyzése valódi volt.

Végre mulatságunk élénktelenebb kezdé lenni, 's én gondolatlanul egy régi órára pillanték, melly egy világteke alatt állott, semmi nevezetést nem mutatva; de szemeim egy kis zománczolt kutyán megakadtak, melly semmi esetre sem volt remekmunka.

„Miért van az a' kis kutya ott? — kérdezém — azt még mai napig nem vettem észre. Olly nagy becsben tartja kegyed, hogy illy csinosan felállítja? Alkalmasint valamelly emlékezetek csatolják magukat hozzá?”

Nem felelt semmit, és midőn szemeim arczára estek, csudálkozva láték vonásaiban olly kinyomást, melly nekem egészen újnak látszott. Szemei elválhatlanul a' nevezett tárgyon csüggének olly búskomolysággal, mellyen megütköztem. Ajka mosolyogni erőködött, mondom

„erőködött”; mert egyéb vonásait a' szomorgás fátyola takará. Nehány mély hallgatású percz mulva lassan és halkkal így szóllott: „Igen, kedves gyermekem, én ezt igen nagy becsben tartom; egész életemen által nagy becsot helyezteték benne, 's kétség kívül e' kutyácska lesz utósó gondolatom tárgya is e' földön. Ha ezen innepélyes pillanatban valami megszoríthat, az azon gondolat, hogy halálom után ezen kutyácskát megvetőleg elhagyítják, 's legfőlebb egy kis gyermeknek lesz játszó eszköze, ki azt első pillanatban eltöri.

Itt elhallgatott; el vala fogulva; pedig egy éltes személy szomorúsága valóban keserves. Kíváncsiságom ingerelve, keze kezemben volt, 's ajkaimhoz nyomám.

„Te szomorúságom okát akarod tudni” — mondá — annak okát, mért helyezek én ezen kutyára olly nagy becsot, mi előtted nem lehet értékes. No hát tudd-meg! Ezen napig senkinek sem mondtam legkisebbet is róla: de egy remény, melyet gyengéd barátságod bennem föléleszt, kisztet engem kívánságod teljesítésére. Soha sem éreztem annak szükségét, hogy titkomat felfedezzem; ma fogadásmat megszegem; talán ez jele annak, hogy ideje már magától a' legdrágább gondolattól is búcsút venni, 's akkor örökre hallgatni fogok; mert gyermekem! vannak sebek, melyek soha sem hegednekbe egészen. Szívem nem olly idős mint testem; én a' szenvedésre még ifjúnak fognám magamat érezni. Az én kincsem az emlékezet, 's ha a' te korodban abban gazdag az ember, miben remélhet, ugy az én koromban abban dús, mit elvesztett.”

Csengetett 's parancsot adott, hogy senki be ne eresztessék. Még közelebb toltam hozzá, 's miután gondolatait rendbeszedé, így szólla. „Atyám, M — báro; az udvarnál tisztségben állott, 's mi Versaillesban laktunk. Három nővéreket voltunk; semmi fiúval nem birni, akkor egy nemes családra nézve nagy szerencsétlenség volt, és születésünk ennél fogva anyámnak csak kevés örömet szerze, atyám szívét pedig mély keserűséggel tölté.”

„Első éveinket kolostorban töltöttük, 's én 16-ik évenet értem-el, midőn abból kivéteténk, de nem hogy a' világba vezettessünk, hanem szülőink a' nevelést szemeik előtt akarák bevégezni. Nevelő-nét kaptunk, ki anyámnak helyettese legyen, 's velünk együtt lak-jék. Valahányszor anyám egyedül vala, nála voltunk; de legott el kelle távoznunk, ha látogatóji jöttek. Néha megjelentünk a' társasági teremben is. Atyám testvérenek jelenvolta a' mienket is meghatározá. Ez gazdag volt, nőtelen és Parisban lakott. Ifiúságát német katonai szolgálatokban tölté-el. Valahányszor eljött, mindenkor vesztett valamit komolyságából, 's anyám kevesebbé volt hideg. Atyám homlokáról a' közönséges szigorú kinyomás elenyészett, 's minden

elárulá bátyánk jelenlétének szerencsés befolyását. Hármunk közül az, ki ezen változásokban legnagyobb részt vett, én voltam; én a' legfiatalabb csak fél év előtt hagyám-el a' kolostort, 's fiatal képzelmem hamar ölelt minden időzést."

„Egykor reggel ismét anyánk szobájába hivattatánk; atyám ott volt, 's öregebb nővéremnek tudtára adá, hogy készüljön velünk együtt a' társalkodási teremben estére jelen lenni, hogy a' közönséges félrevonatkozást és hallgatást, melly eddig kötelessége volt, tegye-le magáról, 's végre gondoljon reá, hogy már 19 éves, 's így olly korban van, mellyben férjhez mehetni."

„Mi, szobáinkban, egész természetességgel úgy vélekedtünk, hogy valamelly idegen urnak fogunk bemutatatni — a' türhetlenség azt látni, ki gondolatainknak 's terveinknek más irányt adand, és életünk egyformaságát megváltoztatandja, egész nap foglalatoskodtatott minket.

„Az est, mellyet fiatal leányoknál kimenthető türhetlenséggel vártunk, eljött, 's alig valánk egy pár perczig a' társalkodó teremben, midőn bátyámat 's Oroszlánkővi gróft bejelenték. Anyám szokott helyén ült, mint házi asszony a' kandalló előtt; öregebb néném mellette állott, azután másik néném, végre én. A' társaság nem vala nagy, 's csak jó barátokból állott. Atyám a' grófnak és bátyámnak elébe előre sietett, 's az elsőt anyámnak bemutatá; kevés szóváltás után az idegen melléje állott, 's innét nézé-meg öregebb nénémet: de csak hamar másik nénémhez ment által, 's végre hozzám. Szemeink találkoztak, de én az enyéimet azonnal lesütém; szégyenből, hogy kíváncsiságomat nem tudtam legyőzni, elpirultam, 's úgy véltem, hogy szemei rajtam tovább nyugodtak. Csak hamar észrevettem, hogy termete igen szép, arcza nemes és kellemes kinyomású; 's ha vonásait fontosán nem tudhatom is előadni, szemei és pillantásai még most is előttem lebegnek. Nem emlékezem már reá, mit beszéltek ezen este; de midőn ismét szobánkba mentünk, testvéreim őt igen dicsérék; csak én nem tudtam egy szót is velek beszélni. Másnap nálunk ebédelt, 's minden, mit eszre vettem, az vala, hogy családunk kívánsága volt őt hozzánk lecsatolni. Ő csak nénéimmal beszélgetett, velem soha; de ha szemeim akaratlanul felemelkedtek, bizonyos voltam benne, hogy az övéivel találkozandnak. Bátyám engem is ki akart tüntetni, 's beszédbe iparkodott vonni. Én már természetemnél fogva sok vidámsággal birtam; de most többé nem valék az, sőt rendkívül szemérmeskedő lettem.

A' következett napok többszer vezetének a' gróffal össze, ki látogatásait olly sokszor ismétlé, hogy nem sokára házi barátként fogadtatott. Megértettem, hogy a' császári követségnél van hivatalban,

’s hogy atyja igen nagy becsben tartatik fejedelménél. Születési és birtoki elsősegeiről rendkívüli szerénységgel beszélt; kérdeztek házájának erkölceiről és szokásairól, melyekről ő részvétellel beszélt. Az utazók akkor ritkák voltak, ’s egy idegen nagy figyelmet gerjesztett. Mind az, mit mondott, a’ legnagyobb rész előtt, mellynek mondá, uj vala.

A’ gróf nyelvünket csinnal beszélte ’s folyvást; általában komornak mutatkozék; de ha mosolygott, elbájolt.

Ő életünknek napról napra több bájta ada, mi szükségessé tette őt nekünk, ’s én nem voltam az egyetlen egy, ki így gondolkodtam. Atyám különös tisztelettel viseltetésközé; atyám kellemes lett iránta, ’s ezen kijeleltetés ritka volt minden másnál. Én azonban csak igen hamar észrevettem, hogy ő nem nyilatkozott még, ’s hogy családunk ezért némellykor türehtlenkedett, ’s boszonkodott. Könnyű volt atyám characterében olvasni, mert heves és nyílt volt sokszor a’ keménységig. Egykor megértettük, hogy a’ gróf egész reggelt töltött atyám szobájában elzárva, ’s midőn asztalhoz ültünk, beszédjek még nem vala bevégezve; mert sokáig kellett utánok várakoznunk. Atyám igen fel volt hevülve: valami fontosnak kellett közttek történni. Én igen nyugtalan levék, ’s engedelmet kértem az eltávoztatásra. Megengedteték kívánságom. Szobámba mentem ’s lefeküdtem, mert valami láz neműt éreztem magamon. Anyám hozzám jött, ’s egy éltes komornának, ki engem saját gyermekeként szeretett, megparancsolá, hogy nálam virasszon mind addig, mig elalszom. Én kedvence voltam az öregnek, ki mint atyám komornokjának felesége a’ ház minden titkait tudta, és szülőim bizodalját birta. Hosszas szolgálata neki némi jogokat látszott adni, mellyekkel élt is; beszéde néha-néha parancsoló volt, de szándéka mindig jó.

Éjfélt után lázom megszűnt, ’s én az öreg asszonyt ágyomnál láttam. Nyugodtabb valék, de aludni nem tudtam, ’s azért csevegni kezdett velem.

„Ma furcsa dolgok történtek“ kezdé. Észre vettem, hogy szólni akar, ’s kérdezém. Azon ígért mellett, hogy hallgatni fogok, közlévelem, hogy a’ gróf e’ reggel nyilatkozott; de hogy választásának tárgya nem öregebb néném volna. Reszkettem, ’s alig valék képes lélekzetet venni. Az öreg hallgatott, ’s én éreztem, hogy kíváncsiságomnak csak egy czélpontja van. Lelkemben olvastam, és szívem egész gyengeségét átláttam. Ha átlátott-e ő is engem, nem tudom: de úgy folytatá beszédét, mintha már mindent megmondott volna, mintha már megnevezett volna. Atyám azt mondá, hogy én még fiatal volnék; e’ felett francia országban az a’ szokás, hogy előbb az idősebb testvérek menjenek férjhez, ’s én legfőlebb is csak három év

mulva tehetném e' lépést. Bátyám este mellettem szóllott, 's végre anyám megegyezését kinyerte. Atyám és legidősb néném elégedetleneknek látszottak lenni; minden viharra mutatott, de remélni lehetett, hogy megint minden lecsendesedik, 's én a' családomtól kikért idő mulva Oroszlánkövi grófné leendek. *(Folytatás következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

A' nagyváradi tűz által megkárosodott szegények számára nyújtandó kegyes adakozásokat e' lapok kiadója folyvást elfogadja, 's adandó biztos alkalom által a' t. n. Bihar gygyétől e' tárgyban kinevezett t. küldöttséghez azonnal le is küldi. Mult hét végéig e' lapok hivatalában az említett jótékony célra következők adakoztak:

	ft.	kr.
Szilágyi István ur pesti polgár, 's Pest városának kultanácsai tagja (csupán szegény adózók számára) — — — —	50	—
Kostyal Ádám ur, pesti polgár — — — —	12	30
Nyerges Klára assz. Kostyal Ádám ur hitese — — — —	12	30
Pest városi szürszabó czéh — — — —	25	—
Strázsa István ur, pesti polgár — — — —	2	30
S. E. testvérek Bars vármegyéből (szülőiktől mulatságra vett pén- zökből) — — — —	25	—
Rumunysti Fábry János ur, több t. n. vgye táblabírája — — — —	12	30
P. és H. — — — —	—	12
E' lapok kiadója — — — —	10	—

Összesen 150 ft. 12 kr.

bécsi becsben.

E' mennyiségnek legnagyobb része az illető helyre már le is küldetett. Kiket elnyomorodott embertársaink szomorú sorsa érdekel, figyelmeztetjük ujjolag, hogy a' legkisebb adomány is szives hálával elfogadtatik.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Éjszakifény april végén. Valamelly angol természetvizsgáló, ki magát R. betűvel jegyzi, az Athenäumba következő levelet küldött egy éjszakifényről, melly ez évi april 22-kén láttatott. — Egy éjszakifény megjelenése angolországnak még déli részeiben is csekély fontosságú volna a' meteorologia tudományára nézve, mivel utóbbi években nem vala ritka tűnemény: azonban illy késő időpontban megjelenése bizonyára közönséges figyelmet ébresztetni méltó. Én legelőszér, nem sokára esti tíz óra után, vettem észre, 's ugy tapasztaltam, hogy egy negyed tizenegyig növekedett 's világított. Az egész tűnemény azonban félig sem volt olly nagyszerű sem tartósságára, sem fényére nézve, mint az, mellyet mult ősszel láttam. Két körülmény tünt azonban annál szemembe, mi szinte olly nevezetessé teszi, mint ez. Előszér, hogy sokkal későbbi időpontban jelent-meg, mint akármelly más; másodszor nedves időszakban jelent-meg, egészen eddigi szokása ellenére, midőn száraz és hideg napokat jelentett. Nem tartoztathatom-meg magamat, hogy ezen tűneményről már egyszer elmondott véleményemet itt ujra le ne irjam. Ugy tartom, hogy az éjszaki

fény valamely különös neme a' megsűrűsödött párának, természetére hasonló a' csillagfutókához (Sternschnuppe); a' hæv hatásának ellene van, de szüntelen a' nap befolyásától függ. Valami hasonló, noha felette nagyobbított mértékben, a' Saturnusgyűrű, melly egy egész planetának világít, míg az alatt az éjszakifény csak egy részét világítja a' mienknek.

Geologiai jegyzetek. A' kőszénbányákban talált állatmaradványok mindinkább gyakrabbiak kezdenek lenni. Tudva van, hogy kevés idővel ezelőtt angol ország egyik kőszén-erében egy legyet fedeztek fel. Ezen év kezdetével egy ugynevezett fahéjszénben 2 hüvelk hosszú és $\frac{3}{8}$ hüvelk széles halfogat leltek egészen olly neműt, minőt Edinburghnál egy mészbányában találtak. De nem tudák megmondani, honnét vétetett azon szén, mellyben az említett fog találtatott; mert még csak a' gyárban vették észre, hol a' szenet összetörték.

Vastag és vékony ember. III-dik Ágoston uralkodó herczeg idejében 1766-ban az olasz opera Dresdában igen virágzó állapotban volt; énekesei között valamely Nicolini nevű találkozott, kinek athletai testalkotása felettebb szembetűnő. Ezen ember három és $\frac{1}{3}$ rőf magos volt; testének körlete a' has körül 4 és $\frac{3}{4}$ rőf vastag; karjának körlete pedig 1 és $\frac{3}{4}$ rőf. Legnagyobb vastagságának korában 560 fontot nyomott. Hogy magának kabátot varrathasson, a' legszélesebb posztóból 14 rőf vagy is 25 rőf selyemre volt szüksége. 11 rőf camelot kívántaték-meg egy nadrágára. Nicolini nem volt képes levesét maga emberségéből megenni; mindig kellett, ki őt etesse, 's ilyenkor mindig úgy tetszett, mintha a' borbély kezében volna; mert hogy az etető ne legyen kénytelen mindenkor hasát megkerülni, a' tányért állá alá tartotta. Egykor szerepe kívánta, hogy letérdepeljen; megtette, ámbár igen nehezen; de nem állhatott-fel ismét, 's nyolcz embernek kellett jőni segítségül őt felemelni. Ezen pillanattól fogva elhagyá a' szinpadot. — Ellenkező egészen azon leány, kit nem régebben St. Omerban láttak. Ezen csudálatos néembernek neve Parcella, 's magossága nem éri-el az egy láb 's három hüvelket egészen. Ha fris levegőt akar szívni, ablaka párkányán sétálgat virágserepei között. Midőn egykor valamely kíváncsi őt egy pelargonium-bokor megé fordulni látá, megvárá, hogy majd előjön; de a' törpe nő észre vevé, 's egy öntöző kannába rejté magát szeme elől. Mondják, hogy Parcella kisasszony férjhez akar menni; de még eddig nem találé magához illő emberkére.

KÜLÖNFÉLE.

Bölcsek köve Soan folyamában. Soan folyó, melly a' Calcutta és Benares közötti utat metszi keresztül, kova-köveiről nevezetes. Esős időbené' folyó 3 angol mértföldnyi széles; az év egyéb részeiben medre nagyobbára száraz. A' nép véleménye szerint ezen folyó medrében fekszik a' bölcsek köve, melly vélemény következő eseten alapszik. Azon időben, midőn Sassiram és Rhotas-Ghor virágzó városok valának, Schir Sah nevű fejedelem pompás kísérettel gázolt keresztül a' Soanon. Midőn a' tulpartra értek, az elefant lábán csüggő láncz tiszta aranyrá volt változva, 's az e' végett megkérdezett bölcsek azt felelék, hogy e' láncz a' Paros Pathar-ral vagy is a' bölcsek kövével jött legyen érintkezésbe. Illy mérhetlen kincshez vezérő alkalmat nem lehetett elmulasztani, 's nem sokára megparancsoltatott, hogy a' folyó medréből a' kovacsok kiszedtetessenek. Előkelők és nem előkelők, szegények és gazdagok munkához fogtak, kinek-kinek egy darab vas levén kezében; ezt a' kivett kőhez

értették, 's ha a' vas aranyrá nem változott, ismét visszaveték a' követ. De az idő mult, az emberek türethetlenség kezdének lenni, 's a' hozzá érintés és eldobás végre jó formán sebesen tétették. A' vak szerencse most a' bölcsök követ egy szegény kaszás kezébe juttatá; a' vas legott aranyrá változott, de — azon pillanatban a' kő is visszadobva volt, mint hasztalan előzőjei. A' fejedelem felbőszülve azon, hogy reménységében így megcsalatozott, a' szerencsétlen kaszást legott összekötött kezekkel és lábakkal a' folyóba vetteté. A' kutatás ujra kezdeték; de híjába, a' bölcsök köve maig is a' folyóban fekszik!

Sorsnak különös szeszélyei. Frankfurtban valamely szegény ember, ki csaknem közel volt az éhen haláshoz, egyszerre négy millio forinttra terjedő örökséget nyert. A' frankfurti ujság majus 19-kén ezt következő szavakkal jelenti: „Itt valamely szegény cipőkészítő (neve Christmann), kinek felette roszul mentek dolgái, hirtelen dúsgazdaggá lett. Ő t. i. hivatalos jelentést kapott felsőbb helyről, hogy egyike legyen azon öt örökösnek, kik Hollandiában már jó régen megholt egyik rokonjoknak tömérdek, több mint 20 millio forintnyi birtokában részesültek. — Ellenben, szintén majus 19-kén történt, hogy egy Schildbergről Kempen felé menő postakocsis egy marok tallérért uton ut félén zsiványok által agyon verettették.

EMLEKMONDÁS.

Panaszos ajándék.

Nincs keservesb kenyér, kit adnak panaszszal,
Bőven elegyítve van mérges kovásszal,
Aztatni kell gyakran sok könyhullatással,
Es annak étele van nagy sohajtással.

Te nagy ajándékot ne adj barátodnak,
Mert őtet csinálod hálaadatlannak,
Ki ajándékinak a' számát felírja,
Már azoknak többi érdemét ne várja.

TÖRÖK ORSZÁGI LEVELEKBŐL K. H. K. I.

Emberi nevededés. Az egészséges szülők magzata felnő testileg, az igaz, ha különös gond és szorgalom nem fordittatik is növesztésére, mintakármely növény és állat: de hacsak így nő-fel, ezekhez hasonló növény vagy állat leend csak.

STANCSIUS.

Munkásság és gyönyör bár ellenkező természetűek, még is némi természeti kapcsolatban vannak.

LIVIVUS után B. F.

Kérdőrejtvény.

János sétálni ment hugával; kíséré őket Péter feleségestől. Utközben három aranyat találtak, 's felosztván maguk közt, mindegyikre egy arany jutott. — Kérdés, miként juthatott egy arany mindegyikre?

K. H. K. I.

Előbbi rejtvény: határ.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utoza 612.